

ligste Maade tilveiebringer Forbindelsen med Narhuus. — Den vestlige Linie byder i enhver Henseende saa ringe Fordele og er tillige saa bekostelig, at jeg ikke kan tænke mig, at Noget, som har Landets Tavv ret for Die, for Alvor vil kunne fastholde den, hvorimod jeg vel kunde bestemme mig til at anvende, hvad den vestligste Linie vilde koste, paa — i Overensstemmelse med Regjeringslovsforslaget — at tilveiebringe en Sernbanelinie mellem Silkeborg og Narhuus, samtidig med, at man satte Narhuus i Forbindelse med Horsens ved Danelinien over Torrisb. Om end denne sidste Linie, som jeg har bemærket, ikke haader Forsvaret, er den dog ikke væsentlig i Disfavør af det, og idet jeg forøvrigt erkjender, hvad der kan vindes ved den, betragtet fra et merkantilt-socialt Standpunkt, skal jeg, hvis man foretrækker denne Afgjørelse, subsidiairt udtale mig derfor. Jeg vil saameget lettere kunne gjøre det fra det Standpunkt, jeg indtager, som Erhvervelsen af en Sernbaneforbindelse imellem Silkeborg og Narhuus ogsaa i militair Henseende vil have sin Betydning, ligesom hver god Tverforbindelse i Sylland, hvilket Krigsbegivenhederne i 1849, hvorved jeg dog ikke nærmere skal opholde mig, fuldstændigen godtgjøre. Dristeligt vilde det imidlertid være — jeg gjentager det — hvis vi kunde forene os om at vælge Linien over Fuldbro og Stilling til Narhuus.

C. B. Nimestad: Det er to Dage og otte Timer siden, jeg forlangte Ordet, og det ærebe Thing vil altsaa vistnok deraf kunne vide, at jeg har det store Held at kunne udtrykke mig i Korthed, fordi den Række Talere, der have været foran mig, nødvendigviis maae have sagt det Meste af det, jeg havde at sige — jeg har seet ikke saa faa Talere faae Ordet førend mig, skjøndt jeg har seet og hørt dem forlange Ordet efter mig — men jeg vilde ønske, at dette Held var saa fuldstændigt, at Alt, hvad jeg kunde ønske at sige, var sagt paa en saadan Maade, at jeg kunde troe, at det vilde gjøre Indtryk paa det høie Thing, og altsaa virke hen til, at den Mening, jeg anseer for den rette, kunde seire. Da det imidlertid ikke ganske forholder sig saaledes, kommer jeg til at udbede mig Thingets Opmærksomhed en kort Tid, og

det saa meget mere, som der er enkelte Punkter, denne Sag vedkommende, der slet ikke ere omtalte. Jeg skal imidlertid først berøre et Punkt, der er af stor Betydning i denne Debat, og som gjentagne Gange er kastet ind med meget stor Styrke. Det er ikke min Hensigt at udtale mig mere om Overenskomsten; jeg har omtalt den ved den foregaaende Sag, der var omtrent af samme Bestaaffenhed som denne. Jeg skal blot med Hensyn til en Yttring, der er salden idag, og for ikke længe siden, gjøre opmærksom paa, at naar man betragter Loven af 10de Marts 1861 eller en hvilken som helst Lov som Noget, der er frembragt derved, at to Parter staae og rive og slide hver især til sin Side og søge at faae saa Meget som muligt af det, man ønsker, og man kalder det, man saaledes faaer, en Ret og støtter sig dertil, da overseer man een Ting, nemlig, at der er Noget, der ubetvivel i saare mange Tilfælde maa lide derved, og det er selve Sagen, men den er dog vigtigere end Parterne, det maa man ikke overse. Man maa ikke undlade at see, at man her handler affurat ligesom de Mand i det franske Deputeretkammer, der bleve stilledre paa den Maade, at naar En af dem traadte op og sagde: Ser og Syv er Tretten, saa sagde Modparten: Nei, Ser og Syv er Femten, og saa trak de saalænge fra hver sin Side, indtil de fik det ud som Sandheden, at Ser og Syv er Tjorten, saa havde de hver faaet Ret fra sin Side — men saaledes forholder det sig ikke her. Jeg har ikke indgaaet nogen Overenskomst, og jeg veed ikke, om Noget af de Herrer Medlemmer her i Thinget have indgaaet en Overenskomst; det staaer da til Dem at søge deres Ret hos Dem, som er deres Kontrapart, og i deres Kontrakt, men jeg har hverken Kontrapart eller Kontrakt og kan ikke tale med om Overenskomst. Jeg vilde helst høre, hvem man har at holde sig til; den ene vælger Indenrigsministeren, som dengang slet ikke var Minister, den anden vælger Kultusministeren, som dengang var Indenrigsminister; nu maae de see, hvorledes de komme ud deraf. Jeg skal naturligtviis endnu mindre dvæle ved de Uoverensstemmelser, man har søgt at paavise mellem den høitærede Indenrigsministers Ytringer iaar og det, han ud-